

ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΝΤ' ΟΜΠΙΝΙΕ

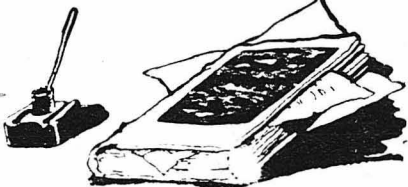

Στά χρόνια τών μεγάλων θρησκευτικών πολέμων. Ποιά είναι τó καλλίτερο κοστούμι γιά ένα πολεμιστή. Μιά μυστηριώδης επίθεσις. Δυό μαχαίρες ποδών δέν κάνουν και μεγάλη εντύπωσις σ' εκείνο ποδών τίς έφαγε. 'Ο έρωσ τού 'Αγρίππα γιά τήν ώρατι Ντιάνα. Τι τής έγραφε. Πώς τήν έχασε 'Ο θάνατος τής νέας. 'Ο γάμος τού 'Αγρίππα. 'Επος ξαναπαπντρέεται υπερεβδωμένα χρόνια! 'Ο θάνατός του.

'Ο γάμος τού 'Αγρίππα. 'Επος ξαναπαπντρέεται υπερεβδωμένα χρόνια! 'Ο θάνατός του.

Περύφημος, όχι τόσο γιά τó έργο του, όσο γιά τήν ταραχώδη ζωή και γιά τήν δράση του είνε ένας καλός γάλλος ποιητής, ο 'Αγρίππας ντ' Ομπινιέ. 'Ο ντ' Ομπινιέ έζησε τήν έποχή τών μεγάλων θρησκευτικών πολέμων ποδών, κατισπάρραξαν τήν Γαλλία έπι έναν και πλέον αιώνα. Οι πόλεμοι αυτοί διεξήγοντο ως γνωστόν μεταξύ καθολικών και διαμαρτυρομένων, οι οποίοι έμισούνο μεταξύ των... θανασίμας. 'Ο ντ' Ομπινιέ ήταν διαμαρτυρούμενος αδιάλλακτος, όπως και ο πατέρας του, τήν δέ μανία του κατά τών καθολικών τήν έξεδήλωσε και στή ζωή και τó έργο του. Τολμηρός και ρηφοκίνδυνος, ο ντ' Ομπινιέ άρχισε από πολύ μικρός να κάνει διάφορα κατορθώματα, τά οποία άργότερα, στά γηράματά του, τó θυμόταν με ευχαρίστηση. Μιά νύχτα—ήταν ένδεκα χρόνων ακόμη—πήδησε άπ' τó παράθυρο τού σπιτιού του γιά να ακολουθήση έναν όμιλο ηδωιστών του, διαμαρτυρομένων. 'Ηταν μόνο με τó ποικίμισμο και ξυπόλητος και όταν οι σύντροφοί του τόν ρώτησαν γιάτι τούς είχε ακολουθήσει σέ τέτοια χάλια, έπεσ: — Γιά έναν πολεμιστή δέν ύπρχει καλύτερο... κοστούμι άπο τó δικό μου. 'Αν με πιάσουν οι έχθροί δέ θά μπορέσουν να μοι πάρουν τίποτα...

Μιά άλλη φορά τού συνέβη κάτι ποδών έμεινε μυστηριώδης και άνεξηγητο. Μόλις είχε ξεκαθαλίσει άπ' τ' άλογό του έμπρός στήν πόρτα ένός Πανδοχείου, όταν έξαφνα τού έπατέθη ένας άγνωστος ίππεύς. 'Ο 'Αγρίππας ήταν άσπλος και γιά να υπερασπισθί τόν έαυτό του άρπαξε από τόν μάγιστρο τού ξενοδοχείου τó μαχαίρι του. Και μοιλονότι δέν ήταν και πολύ μεγάλο, τó κατάρρε ως τόσο να χτυπήσει μ' αυτό και να πληγώση τόν αντίπαλό του. Συναχρόνος όμως γλύστρησε και έπεσε σταγής. Τότε ένας άλλος άγνωστος ίππεύς άφρησε άπάντα του, τού άνοιξε με τó μαχαίρι του δύο βαθιές πληγές και ύστερα εξαφανίστηκε όλοταχώς με τ' άλόγο του. 'Εκλήθη άμέσως γιά τούς ο οποίος εύρησε τόν ποιητή πνιγμένο στο αίμα του. Τέτοια πράγματα όμως τó θεσφορσε μικροδουλείς δ' 'Αγρίππας. Και μόλις τó άδωσε ο γιατρός τίς πληγές άνέρχες στο άλογο του και διέτρεξε, δίχως να σταθί ούτε στιγμή, έίκοσι δύο λούγες. Τά άνδραγαθήματα αυτά τó διηγότανε ο ίδιος στά γηράματά του. Και ή άλήθεια είνε ότι ο 'Αγρίππας ήταν γενναίος.

Στήν πρώτη ποιητική συλλογή του τήν έπιγραφομένη 'Η 'Ανοιξη' δ' 'Αγρίππας ντ' Ομπινιέ, νεώτατος τότε, έξιστόρησε σέ συννετα και μικρές ώδες, τó πάθος ποδών του είχε έμπνεύσει μια κοπέλλα, ή Ντιάνα Σαλβιάτι. 'Η κοπέλλα αυτή ήτανε άνεμηιά τής δεσποινίδος ντ' Παρέ, τήν όποιαν είχε άποθανάτισει, άρκετά χρόνια νωρίτερα, ύπό τó ψευδώνυμο 'Κασάνδρα' στους σίχους του, ο περιφνηρος ποιητής Ρονσάο. 'Η οίκογένεια τής Ντιάνας ήταν Ιταλική και είχε πάει στή Γαλλία με τήν Αικατερίνη τών Μεδίκων. Μεταξύ τών μελών τής άρμεθούς και δύο καρδιναλίους. Στήν ώρατι του Ντιάνα έγραφε κάποτε ο ποιητής :

'Τό όνομα, Σαλβιάτι, ύψάνεται ως τούς ούρανοσ. Τό μεγάλο του μοδών φαίνεται μια θεική χάρις. 'Αλλ' όσο μεγάλο και άν είνε τó δώρο αυτό, δέν είνε τίποτα άν δέν τó στολιζούν και άλλα δώρα. 'Ετσι σπουδαίο είνε βέβαια ν' άνήκησ σε τόσο τιμημένη οίκογένεια, ποδών σπουδαίο όμως είνε να είσαι ή τιμή τής οίκογένειας σου...

'Ο πατέρας τής Ντιάνας, ο όποιος κοινοκώδης σ'έναν περιφνηρο πύργο κοντά στο σπίτι τού 'Αγρίππα, άν και καθολικός, άγαπούσε πολύ τήν συντροφιά τού νεαρού ποιητού. 'Αλλά και ο 'Αγρίππας άρέσκειτο στή συντροφιά τού γέρο-Σαλβιάτι πολύ περισσότερο, όχι γιά τόν πατέρα βέβαια άλλα γιά τήν χαριτωμένη κόρη του, τήν όποιαν μόλις τήν γνώρισε κιάλα άρχισε να κινή κόρτε. Τής έδειχνε κομπλιμέντα, τής έγραφε σίχους τούς όποιους ή Ντιάνα έδίδανε με μεγάλη ευχαρίστηση. 'Υστερα από λίγο έγινε σκέψις να παντρευ-

τούν οι δύο νέοι, στο τέλος όμως έναυήγησε τó συνοικέσιο γιάτι οι δυό οίκογένειες δέν είχαν τίς ίδιες θρησκευτικές ίδέες. 'Όταν έλιπε ακόμη να κέρη γυναίκα του τήν Ντιάνα ο 'Αγρίππας ντ' Ομπινιέ τής έγραψε τó εξής συννετό :

'Εθά κάνουμε, Ντιάνα μου, έναν εύφορο κήπο : 'Εγώ θά τόν καλλιεργώ, εσύ θά είσαι δ φύλακας και ο κύριός του. Θά δώσης εσύ τή γή, εγώ θά τόν δουλεύω, και έτσι και οι δυό θά έχουμε τó μέρος μας στο κάρπισμα του. Τά λουλούδια με τά όσπία θά εύφραίνη τó μάτια μας ο κήπος αυτός, θά είνε πάντα άνοιγμένα, γιάτι άδιάκοπα θά τó ποτίζω με τά δάκρυά μου και θά τά θεοσολεώ με τούς έξωτικούς μου άναστεναγμούς. Θά βλέπης άνακατωμένες μέσα εκεί χίλιες άνθινες άμφορείς, βολέτες, γαρύφαλα και κείνα, ρόδα χωρίς άγκάθια, και ότι σου άρέσει... Μά θά τρυπάς και φρούτα δλόγλυκα όσα θέλεις, φρούτα φαρμαμένα σε δέντρα ποδών θά τά περιποιούμαι εγώ. Κι' έτσι εσύ θάχξης όλη τήν ευχαρίστηση και γιά θά κάνω όλη τή δουλειά, δουλειά γλυκειά γιάτι θά γίνεται γιά σένα !...

'Ο Ντ' Ομπινιέ υπέφερε πολύ γιά τήν άτυχη έδβαση τού έρωτά του αυτοδύ με τή Ντιάνα και άργησε να παρηγορηθί γιά τήν άπώλεια τής όφρατις Σαλβιάτι, όταν έναυήγησε τó συνοικέσιό τους...

'Ός τόσο έν τώ μεταξύ άφρησε να τόν συνεπάρη ή τρικυμισμένη του ζωή. 'Ελαβε μέρος σέ διαφόρους θρησκευτικούς αλλέ-μους, ακολουθήσε τόν βασιλέα τής Ναβάρρας και ύστερα τόν 'Ερρίκο τόν Έννατο, έγινε διοικητής κάποιος έπαρχίας και κατόπιν άντιναύαρχος.

'Ός ποιητής αλλικός έγραψε διάφορα ποιήματα γιά τίς έορτές ποδών ίδιόνοσ στα άνάκτορα. Φαίνεται ότι έκτός άπ' τ' άλλα του χαρίσματα είχε και μεγάλη έτοιμότητα πνεύματος. Κάποτε ποδών καθότανε μόνος και έρέμβανε σέ έναν μάγκο τού κήπου τών άνακτόρων, τρεις 'δεσποινίδες τής τιμής τής βασιλίσσας, γνωστές... άρχαίστες, τόν ρώτησαν πειραχτικά :

- Μά τί θαυμάζετε τόσο όρα, κύριε ντ' Ομπινιέ ;
- Τίς... άρχαίστες τών 'Ανακτόρων, κυρίες μου, άπήνησε ο ποιητής.

'Εν τώ μεταξύ ή Ντιάνα παντρεύτηκε κάποιον άλλον και ύστερα από λίγο πέθανε. 'Ο 'Αγρίππας, καυχισπάρης πάντα, όταν έμαθε τόν θάνατό της, είνε :

- 'Ο άνδρας της ήταν τόσο κατώτερα από μένα όστε ή κατμήνη ή Ντιάνα, συγχροινόντας μας κατάλαβε ή έχασε κι' αυτό της έδωσε τέτοιο κατμό όστε άπ' τή μελαγχολία της άρρώστιας και πέθανε !...

Και ο 'Αγρίππας όμως παντρεύτηκε κατόπιν τή Σουζάννα νεά Λεζαί, άριστοκράτισσα, ή όποιία τού ένέπνευσε φαίνεται μια άρκετά μεγάλη άγάπη. 'Αλλ' όχι εάν έκείνη ποδών είχε αισθανθεί γιά τήν Ντιάνα. 'Η άνάμνησις τής Ντιάνας τόν έβρασίονε πάντα και ο ίδιος διηγείται ότι ξυκοιούσε τήν νύχτα και οι άναστεναγμοί ποδών έβγαζε ήσαν δυνατοί σάν τόν κρότο ποδών και οι τρυμονιάντα όταν φυσά άνάμεσα άπ' τά πεύκα !... 'Η γυναίκα του ποδών άκουγε, έφαφνίζοτανε γιά τó ότι μια νεκρή είχε τήν δύναμη να τόν κρατή ακόμη αιχμάλωτό της. 'Αλλ' ο έβεινος ποιητής τής άπαντούσε :

- Γιάτι μια νεκρή τó μή μοδών έμπνέη έμένα άγάπη, άφου μια νεκρή σου έμπνέει έμένα ζήλεια ;

'Όταν πέθανε ή γυναίκα τού Ντ' Ομπινιέ ξαναπαντρεύτηκε μ'άς είχε περάσει, ο άθάφορος, τó έβδωμήντα...

Μά ήρθε κατόπιν κι' αυτοδύ τó τέλος του, κοντά σ' ήλικία ογδόντα ετών... (Διασκησ) ένός άρθρου τού Μορατί γιά τόν 'Αγρίππα ντ' Ομπινιέ).

